U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **E. H.,** proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobci ustanoveného opatrovníka **Mgr. Milana Procházky,** advokáta se sídlem Divadelní 4, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2010, č. j. 41 Ad 20/2010 - 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou označenou jako odvolání ze dne 9. 11. 2009 žalobce napadl rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2009, které jinak blíže neoznačil ani nedoložil jeho stejnopis. Uvedl, že s tímto rozhodnutím nesouhlasí a opětovně žádá o správné posouzení lékařských posudků. V žalobě uvedl doručovací adresu T. P. D, T. – C.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zaslal na uvedenou adresu žalobci výzvu podle ustanovení § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aby svou žalobu doplnil o nutné náležitosti a opis napadeného rozhodnutí, a zároveň mu zaslal poučení ve smyslu ustanovení § 8 s. ř. s. Tato zásilka byla však krajskému soudu vrácena s tím, že adresát se odstěhoval a je na uvedené adrese neznámý („moved/unknown“). Krajský soud proto učinil druhý pokus o doručení na adresu 22 C. A., T., O. C., kterou zjistil ze spisu žalované. Tato zásilka se opět vrátila jako nevyzvednutá („unclaimed“). Na tuto adresu krajský soud provedl ještě jeden pokus o doručení, avšak se stejným výsledkem (nevyzvednutá zásilka).

Krajský soud proto usnesením ze dne 11. 8. 2010, č. j. 41 Ad 20/2010 – 13 (dále jen „napadené usnesení“) ustanovil žalobci podle § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. opatrovníka pro toto řízení z důvodu neznámého pobytu, a to Mgr. Miloše Procházku, advokáta se sídlem na Divadelní 4, Brno (dále jen „stěžovatel“).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž navrhl zrušení napadeného usnesení krajského soudu. V odůvodnění uvedl, že krajský soud doručoval

písemnosti žalobci na jemu známé adresy, přičemž na adrese 119 B. A., T. – O. C. vyznačil poštovní doručovatel jako důvod nepřevzetí zásilky anglicky „unknown, moved“, což znamená, že žalobce byl na uvedené adrese neznámý. Naproti tomu na doručence vrácené z pokusu o doručení na adresu 22 C. A., T., O. C. poštovní doručovatel vyznačil „unclaimed“, tj. nevyzvednuto. Z toho stěžovatel dovodil, že žalobce se na této adrese s nejvyšší pravděpodobností zdržuje a místo jeho pobytu tak není neznámé. Kromě toho žalobci krajský soud nedoručoval na jeho poslední známou adresu v ČR (H. 20, B.) a nebyla ani prověřena možnost, zda žalobce nebyl z území státu Kanada vyhoštěn zpět do ČR. Z uvedených okolností stěžovatel dovodil, že krajský soud nevyčerpal veškeré možnosti zjištění místa pobytu žalobce.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nijak nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud obdržel v rámci řízení o kasační stížnosti cestou krajského soudu přípis stěžovatele ze dne 12. 10. 2010, jímž stěžovatel sdělil soudu novou adresu žalobce, a to 119 B. A., T., C. Na to Nejvyšší správní soud zaslal na tuto adresu žalobci poučení ve smyslu ustanovení § 8 s. ř. s., v němž ho zároveň opětovně informoval o tom, že mu byl ustanoven v žalobním řízení opatrovník a že si proti svému ustanovení podal kasační stížnost. Na tento přípis soudu žalobce nereagoval. Dne 14. 2. 2011 stěžovatel opět cestou krajského soudu zaslal přípis, v němž sdělil novou adresu žalobce, a to 1, D. L., T. – O., C. Nejvyšší správní soud na tuto adresu zaslal opětovně informaci o probíhajícím řízení a výzvu, aby žalobce soudu potvrdil, že se na této adrese skutečně zdržuje a přebírá písemnosti.

Přípisem ze dne 30. 3. 2011, který byl zdejšímu soudu doručen dne 11. 4. 2011, žalobce sdělil, že na posledně uvedené adrese skutečně bydlí a lze mu tam doručovat písemnosti, a v odpovědi výslovně uvedl číslo listu, kterým byla označena informace o probíhajícím řízení a výzva.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako kasační stížnost ustanoveného opatrovníka, nikoliv žalobce, neboť kasační stížnost ustanoveného opatrovníka proti usnesení, jímž jej soud opatrovníkem ustanovil, je přípustná (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 As 18/2006 – 76, dále také rozsudek téhož soudu ze dne 30 . 1. 2008, č. j. 1 As 34/2007 – 48, přístupné na www.nssoud.cz).

Dále Nejvyšší správní soud posuzoval, zda jsou dány podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci a zda není důvod k odmítnutí této stížnosti. Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost za současného stavu řízení není možné věcně projednat, a to z následujících důvodů.

Nejvyšší správní soud vycházel z dikce ustanovení § 29 odst. 3 o. ř. s. ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s., které uvádí, že *„pokud neučiní jiná opatření, může předseda senátu ustanovit opatrovníka také účastníku, jehož pobyt není znám, jemuž se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, který byl stižen duševní poruchou nebo z jiných zdravotních důvodů se*

nemůže nikoliv jen po přechodnou dobu účastnit řízení nebo který není schopen srozumitelně se vyjadřovat.

V právní teorii i soudní praxi je zastáván shodný názor, že opatrovník vykonává svou funkci vždy jen po takovou dobu, po kterou trvá důvod, pro nějž byl ustanoven. Jestliže takový důvod odpadne, funkce opatrovníka bez dalšího zaniká a soud nadále jedná s účastníkem. Rozhodnutí o odvolání opatrovníka není třeba vydávat (k tomu např. Bureš J., Drápal L., Mazanec M., Občanský soudní řád, Komentář, 5. vydání, Praha: C. H. Beck 2001, s. 118, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2005, čj. 4 Azs 12/2004 - 61, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci je zřejmé, že krajský soud pravomocně ustanovil opatrovníkem žalobce stěžovatele z důvodu neznámého pobytu žalobce, který se trvale zdržuje v Kanadě. K závěru, že žalobce je neznámého pobytu, dospěl krajský soud na základě tří neúspěšných pokusů o doručení výzvy a poučení podle ustanovení § 37 odst. 5 a § 8 s. ř. s. na jemu známé adresy žalobce v Kanadě. Napadené usnesení má však účinky jen do doby, než bude prokázán opak, tzn. že pobyt žalobce v Kanadě není neznámý. Nejvyšší správní soud má ze žalobcova přípisu ze dne 30. 3. 2011 za prokázané, že žalobce se nyní zdržuje na adrese 1, D. L., T. – O., C., kterou výslovně označil jako adresu pro doručování soudních písemností.

Z toho vyplývá, že nejpozději k datu doručení tohoto přípisu Nejvyššímu správnímu soudu (11. 4. 2011) funkce stěžovatele coby opatrovníka žalobce v řízení o žalobě proti jím označenému rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2009 zanikla v důsledku změny okolností (rebus sic stantibus), a osoba stěžovatele tak přestala být osobou oprávněnou podat kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. V současné době tedy nejsou dány podmínky pro to, aby Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele proti napadenému usnesení krajského soudu věcně rozhodl [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť stěžovatel již není opatrovníkem žalobce a jeho ustanovení ani nemůže žádným způsobem bez dalšího rozhodnutí krajského soudu znovu „ožít“. Důvod vedení kasačního řízení tedy odpadl.

Krajský soud proto bude povinen v dalším průběhu žalobního řízení jednat přímo se žalobcem a doručovat mu písemnosti na jím uvedenou adresu, nikoliv na adresu stěžovatele. Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění dodává, že stěžovatelovy úkony v zájmu žalobce, které učinil v řízení o jeho žalobě, zůstávají platnými procesními úkony žalobce.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud předmětnou kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona odmítl (viz obdobně usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 3. 2008, č. j. 8 As 59/2007 – 63 přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dodává, že za této procesní situace již nezkoumal další náležitosti kasační stížnosti a ani se jí věcně nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu